

«Δεν σε ξεχνώ»: Λόγος καρδιάς για τον μακαριστό Μητροπολίτη Νέας Κρήνης Προκόπιο

/ Γνώμες

• Γράφει ο Αρχιμανδρίτης Ιάκωβος Βασίλειου, εφημέριος Ι.Ν. Ταξιαρχών, Νέος Μαρμαράς Χαλκιδικής

Αναμόχλευσα επίμονα φωτογραφίες, του εορτάζοντος σήμερα στον ουρανό, μακαριστού Μητροπολίτου Νέας Κρήνης & Καλαμαριάς **κυρού Προκοπίου** και επέλεξα την συγκεκριμένη. Ο κυρός Προκόπιος τελών Τρισάγιο στον τάφο του γέροντός του Μητροπολίτου Ύδρας κυρού Προκοπίου. Νομίζω, η ευλάβεια, ο σεβασμός και η τιμή μπροστά στον τάφο του Γέροντός του είναι ηλίου φαινότερη. Ο Προκόπιος ποτέ δεν ξεχνούσε ούτε το ποτήρι με το νερό που τυχόν κάποιος του είχε προσφέρει, ενώ με ευγνωμοσύνη και σεβασμό αναφερόταν πάντοτε στο πρόσωπο αυτό.

Η συνάντηση μαζί του στο Επισκοπείο στην **Καλαμαριά**, ήταν πάντοτε ένα πανηγύρι χαράς και γνώσης. Το καλωσόρισμα αληθινό, το σπίτι οικείο, το φαγητό

ιερό, ο ύπνος γαλήνιος, οι συζητήσεις σύγχρονη εκκλησιαστική ιστορία, μαθήματα ποιμαντικής. Φιλοκαλική η αντιμετώπιση των όποιων προβλημάτων της ζωής και της καρδιάς. Γλυκός στον λόγο, ουρανός πολύφωτος στο χαμόγελο, καλός Σαμαρείτης επιχέων έλεον στις πληγές των δοκιμασιών στον καθένα που προσέτρεχε κοντά του.

Συναντιόμασταν στο τραπέζι, σχεδόν πάντα με ανέμενε αν καθυστερημένος ερχόμουν από τον Μαρμαρά ή από τον Πολύγυρο, την περίοδο που υπηρέτησα στα γραφεία της Μητροπόλεως Κασσανδρείας ως Γραμματέας και Πρωτοσύγκελλος. Την μακαριστή Μαρίνα με ενδιαφέρον ρωτούσε αν χόρτασε, ή αν ετοίμασε το δωμάτιο, ή αν πρόσεξε «το παιδί»! Ο αποχωρισμός μας το βράδυ δύσκολος, «κάτσε λίγο ακόμη βρε Ιάκωβε», συνοδεύοντάς με μέχρι την εξώπορτα, περιμένοντάς με μέχρι να φύγω από τον χώρο στάθμευσης, χαιρετώντας τον από το δεξί τζάμι εγώ κι ευλογώντας με πατρικώς εκείνος. «Πάρε τηλέφωνο μόλις φτάσεις», αν και κοντά στην ώρα, προλάβαινε και έπαιρνε εκείνος. «Έφτασες;» ρωτούσε και καληνυχτιζόμασταν πάλι.

«Σε περιμένω αύριο, θα πω στην Μαρίνα να φτιάξει ...». Το σπίτι μου στην Θεσσαλονίκη.

Κάποιοι, Γέροντά μου αλησμόνητε κι αφού ταξίδεψες για την μακαριστή σου μάνα και τον πατέρα που δεν γνώρισες, με την παρέα τώρα πια των Κωνσταντίνου και Φιλίππου των συνεφημερίων σου στον Πειραιά, του αδελφού σου Χρήστου και της Μαρίνας, με ρωτούν γιατί δεν σου έκανε αυτό ή το άλλο ο Προκόπιος. Απλά σιωπώ! Γιατί κανείς τους δεν μπορεί να νοιώσει τα πόσα πολλά η στήριξή σου προσέφερε στις δοκιμασίες μου.

Για την μαθητεία στην αγάπη και στην δικαιοσύνη του Θεού, διαχωρίζοντάς τες πάντα από των ανθρώπων. Για την εμπειρία της γαλήνης και της καταλλαγής σου προς όλους. Γιατί στο σπίτι σου έλαβα το τηλεφώνημα της τελευταίας της μάνας μου, στο σπίτι σου είχα αφήσει τα νεκρικά του αδελφού μου ρούχα, στο σπίτι σου αντάμωσα και γνώρισα τον άρχοντα της Εκκλησίας της Βιέννης κυρό Μιχαήλ.

Στο σπίτι σου, αυτό της συμπόνιας, της συμπόρευσης, της συνοδοιπορίας, της συναλληλίας, της συζήτησης, τέλος της αναζήτησης.

«**Δεν ξεχνώ**», ως κι εσύ βροντοφώναζες για τους ευεργέτες σου. Δεν Σε ξεχνώ!

